

Анастасія
ІЗОВА

Закохани у львівський дощ

Анастасія Ізотова

Закохані у львівський дощ

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=18016879
Мультимедійное издательство Стрельбицкого;*

Аннотація

Кожна дівчина хоче бути щасливою, перетворитися на Попелюшку та жити зі своїм принцем довго та щасливо. Але у житті все зовсім інакше. Живучи щасливо зі своїм Принцем, зіштовхуєшся з життям. Ольга звичайна львів'янка, яка у свої 20 років ніколи не закохувалась (якщо не враховувати книжкових героїв), в дощовий день потрапляє у полон зелених очей. Сашко виявився саме тим принцем, на якого чекає кожна дівчина. Але любов переплітається зі страхами, переживаннями, очікуванням, трагедією. Героям на протязі всього роману доводиться приймати важкі рішення та робити нелегкий вибір. Деколи, ситуація буде здаватися безвихідною. Особливість кохання Олі та Сашка надає присутність ще одного головного героя – старовинне місто Львів зі своїм ароматом кави та дощем. «Закохані у львівський дощ» це типова казка про попелюшку з нетиповим фіналом.

Содержание

1	6
2	9
3	12
4	31
Конец ознакомительного фрагмента.	37

Анастасія Ізотова

Закохані у львівський дощ

*Де б не була, як би не вирувало життя,
я завжди буду повертатися у рідне місто...хоча
б на годину.*

*Тому що побачивши Львів один раз, закохуєшся
назавжди,
а народившись тут, не зможеш попрощатися з
ним ніколи*

Я ніколи не любила осінь... Хоча часто вона у Львові прекрасна! Так я люблю це місто за його красу і любила завжди. Ці будинки, бруківку, кав'ярні, особливо коли мало відвідувачів... Мені подобається сидіти ось тут, у цій маленькій кав'ярні (вона завжди тут була) та спостерігати за трамваями та машинами через вікно (сьогодні мокре від дощу, як від сліз) і мріяти, або не думати ні про що. Раніше я рідко роздивлялася людей... Хоча їх останнім часом тут дуже багато, особливо туристів... Дивно, чому я раніше ніколи не спостерігала за людьми. Всі кудись поспішають... йде дощ. Он старенька у дощовику гуляє з маленьким песиком, він теж у дощовику. Таке кумедне явище змушує мене посміхнутися, а це рідно відбувається останнім часом... Можливо все ще буде добре... Хоч якось.

Всі кудись ідуть з певною метою, навіть осі ті закохані... Не хочу ні про що думати! Краще просто дивитися і ні про

що не думати! Просто сидіти і спостерігати, щоб час швидше спливав і ніби є люди навколо. Всі кудись спішать під цим дощем. А я... Власне, а що я? Який я вже день чи тиждень сюди прихожу? Навіть не знаю... Мене тут знають за стільки часу. Столик, за яким сиджу завжди вільний для мене. Невже в мене на лобі написано, що мені це так необхідно?! Напевне.... Звичайно! Приходить якась дивакувата та цілими днями п'є чай та дивиться у вікно... Я майже перестали пити каву.

Боженько!!! Ну нехай це все буде неправда!!! Нехай це просто мені здалося!!! Сиджу і мрію... Ні не треба про це думати, будь-ласка! Мозок! Замокни!

Ні! Знову все щемить у грудях...

Чому я саме тут? Прихожу кожен день сюди, сідаю за цей стіл? Тут все почалось... Знову все щемить до болю.... нестерпного болю! Але сьогодні я вже не плачу... Можливо мені вже краще? Добре, що хоч не розмовляю сама з собою...

Господи! Як я хочу кричати!!! Машу головою, відкриваю очі... і я там само – у кав'ярні...

Власне хто я? Я зараз ніхто. Ні! Не можна так казати! Я не одна... напевне.

Теж мені... Попелюшка...

Колись все було інакше. Колись...у минулому житті... Як же боляче!

1

Я – середньостатистична дівчина з середньостатистичної родини. Все як у всіх: школа, інститут, робота, друзі. Все як у всіх. Правда я дещо вперта і дуже шкідлива. Ніколи не любила гомін, дискотеки, набридливість звичайних хлопців і, як всі дівчата, чекала принца на білому коні. Перший поцілунок чомусь не викликав у мене бурхливих емоцій, після чого я вирішила більше не зустрічатися з хлопцями, хіба зустріну принца. Це звісно був підлітковий максималізм, але принца все ж не було.

Я дуже любила і люблю читати книги. Не електронні, а паперові, які дуже приємно пахнуть. Вони (книги) і були моїми новими відкриттями у сфері почуттів. Як зараз пам'ятаю перші сльози під час читання: це була «Джейн Еір». Ох! Я тоді декілька днів ходила сама не своя. Невже буває так? Таке кохання. Це не зрівняти з дурними жартами однолітків, або залицанням старших хлопців у кафе. Невже є чоловіки здатні на вчинки, не на дурні «слабо», а вчинки? Невже є той, хто може відкрити перед жінкою двері, подати руку, бути галантним, гарним, необхідним, романтичним...? Чим більше я розуміла, що принців не буває, тим більше читала. У школі це була класика, потім історичні романи... Я ніколи не намагалася шукати історії про казкове кохання, але чомусь завжди читали саме такі книги. Навіть кохання Мастера

та Маргарити було для мене взірцем відданості. В інституті дівчата «підсадили» мене на любовні романи. Дуже хотілося знати чи існує таке доросле кохання. Але звідки?

Я ніколи не вважала себе красунею, якщо не навпаки. Завжди вміла знайти у собі недоліки. Подруги всі мають хлопців і вже вміють не лише цілуватися. Мене намагалися знайомити, але якось нічого не складалося. Поступово моє спілкування з подругами практично зникло, оскільки нам просто ні про що було говорити.

Після школи я пішла працювати продавцем у маленький книжковий магазин і поступила на заочне відділення вивчати менеджмент (як і всі) приватного ВНЗ. Між роботою та сесіями заповняла час лише книгами та пілатесом. Дивно, але я завжди думала, що коли прийде час знайомитися з принцом, в мене мають бути підтягнуті м'язи, окрім цього, заняття завжди відволікали від буденності.

Напевно в кожній дівчини буває час відчаю. Коли після закінчення школи всі подруги з кимось зустрічаються, бігають на побачення, висять на телефонах, ходять на дискотеки, святкують день Валентина (о як я його не люблю), пліткують про хлопців, а ти... В мене в житті нічого цього не було, все це було лише в книгах і у мріях. Один час, наслухавшись історій про щасливе кохання після спілкування в інтернеті, я намагалася знайомитися з хлопцями на сайтах знайомств. Ох стільки їх там дивакуватих, ненормальних, закомплексованих, страшних і збочених... З декількома навіть ходила на

побачення. Це було ще одне моє розчарування.

І ось я в свої 20 років вважала себе старою дівою, без перспектив: моя зовнішність мала безліч недоліків; я не мела вільного часу (або не хотіла його мати); уникала допомоги подруг у налагодженні мого особистого життя; я жила з мамою; а ще, я до цього часу тільки декілька разів цілувалася і 2 рази ходила на побачення. Тобто перспектив жодних. Жах! Це остаточно знижувало мою самооцінку і переконувало, що читати книги про кохання краще (однозначно цікавіше і менш проблемно), ніж з кимось знайомитись.

Все змінилося раптово. За що я можу сказати спасибі своїй добрій знайомій Ірині. До речі, вона теж вважає себе старою дівою (у свої 22 роки) і теж дуже любить читати книги.

Якось у п'ятницю ми з Іриною ходили у театр ім. Заньковецької (я дуже люблю театр і з задоволенням ходила б туди з якимось джентльменом, але я таких не знаю. Тому ми ходили з Ірою вдвох, можливо з якоюсь надією на диво), де дивилася чудову п'єсу про кохання «Неаполь – місто попелюшок» і плакали, зачаровані грою акторів та таким реальним життям. Після перегляду, під враженням п'єси (зі змішаними почуттями) ми вирішили пройтися через мою улюблену частину міста – Площу Ринок, вулиці Краківську та Князя Романа до зупинки на Петрушевича. Дуже хотілося дещо заспокоїти почуття холодом жовтня. Вже було темно і мокро, як завжди.... На щастя, дощ лише ледь накрапав.

Якісь час ми йшли мовчки, жаліючи, що не в нас закохався той господар і що принців не буває... Майже перед зупинкою транспорта Іра згадала, що так сильно її вражала лише книга, яку вона нещодавно прочитала. І звичайно, подруга принесла її мені, як поціновувачу такої літератури. Зраз вже не пам'ятаю назви тої потертої книжечки у м'якій палітурці та саморобній обкладинці. Але цей твір захопив мене. Книга просто заволоділа всім моїм вільним часом та викликала безліч емоцій. І як завжди, мова йшла про кохання...

Останні години п'ятниці та практично всю суботу я читала, читала, читала...., деколи згадуючи про те, що треба змі-

нити позу, та задовольняти основні потреби організму. Моя мама вже почала допитуватися як в мене справи, де по-други, та чому дома цілими днями. Тому в неділю я вирішила піти читати в кав'ярню. Ні матуся мене не виштовхувала з дому, просто вона переживає за мене: знає, що майже у всіх подруг є хлопці, або просто симпатії, а я нічого про себе розповідаю та сиджу дома.

На щастя неділя зустріла мене дощем (хоч я його і не люблю), який завадив туристам приїхати на екскурсії і тому практично всі кав'ярні в центрі міста були вільні.

Коли є великий вибір, то вибирати дуже важко, це сто-сується й кав'ярень у Львові. Більше тридцяти хвилин я блукала вуличкам Старого міста, аж поки не дісталася Арсеналу. Тут у куточку є затишна кав'ярня (здається Арсенальська), вікно якої виходять на вулицю Підвальну, так що можна спостерігати за життям міста. А затишний куточок біля Арсеналу ніби оберігав цю кав'ярню від шуму повсякденності.

Ніби спеціально стіл біля вікна був вільний (хоча у кав'ярні вже було декілька відвідувачів), я замовила свою улюблену каву лате, сніданок та поринула в читання.

У Львові ніхто на тебе не тисне, не підганяє, не нав'язується. Це настільки приємно, що мені здалося ніби я у якійсь затишній бібліотеці. Деколи я дивилася у вікно, та замовляла чай або каву. Навіть не знаю скільки пройшло часу. Єдине на що я звертала увагу, це музика, яка мені дуже подобалася: підбірка хітів 75-80х років, та пісні сучасних українських

виконавців, майстерно міксовані вмілим звукорежисером.

Книга та музика викликали в мене такі бурхливі емоції, що місцями я плакала або посміхалася. Нещасне кохання, яке от-от стане самим щасливим у житті героїв... Їм треба просто сказати про свої почуття, зустрітися і сказати. Тоді вони будуть щасливі разом і «нехай весь світ зачекає». Ще одна сторінка і....

– Щоб йому! – в мене вирвалося вголос. Це просто жах! Відкритий фінал! Я ненавиджу відкриті фінали! Тепер я буду як очманіла ходити декілька днів і думати чим все могло закінчитися! А ще лунає «Love Harts» Nazareth... Мммм серце зараз просто вирветься з грудей! Наскільки ж це несправедливо, таке кохання, така пісня і три крапки.... Я зовсім забула де я. Треба тихенько підняти голову и переконатися, що ніхто на мене не витріщається через це «щоб йому».

Я навіть не встигла повністю підняти голову, як побачила на столі руки. Чоловічі... дуже добре доглянуті. На лівій руці годинник дещо виглядає з під світло сірого рукава. Я не розбираюсь в годинниках (я їх не ношу), але цей виглядає дорого.

Моє обличчя в один момент стало червоним. Зі мною за одним столом сидить чоловік, і невідомо як давно, а я тільки що голосно крикнула і ще я тупо розглядаю його руки. Треба

хоч подивитися хто це... є якась надія на те, що це хтось знайомий.

Ні це точно не знайомий. Боже, які очі!!! Зелені, зелені. Він сидить просто навпроти мене та посміхається. Не можу сказати, що красень, але в цих очах точно є щось чаклунське. В голові одразу лунає «так дивляться на мене, що цілий світ навколо ніжно зелений» з пісні Океану Ельзи¹. Здається, що від подиву в мене відкрився рот. Жаж! Напевне моє обличчя по кольору схоже на помідор.

– Привіт. – сказав незнайомиць – Завжди кричите на сусідів?

– Яких сусідів? – я навіть не відповіла привіт, де ж моя ввічливість.

– Наприклад на мене. – посмішка ще більша! Він наді мною сміється. Цікаво давно він тут сидить.

– Я не знала що Ви тут сидите. Вибачте. – дивитися в очі було соромно, тому довелося розглядати кристалик цукру на столі.

– Дивно... я ж спитав, чи можна мені тут присісти, адже всі місця у моїй улюбленій кав'ярні були зайняті, Ви відповіли «авжеж». – весело сказав зеленоокий сусід, а я навіть не пам'ятаю цього.

– А давно Ви мене про це спитали? – обережно запитала я.

– Напевно хвилин 40 тому. – мій сусід схилив голову на бік та зацікавлено почав розглядати мою книгу. – Ви були

---

¹ Океан Ельзи – Зелені очі

дуже зайняті читанням, тому я більше до Вас не звертався. Наскільки розумію, роман скінчився? – додав він посміхаючись.

– Так. – Чому я досі така червона і мені так ніяково. Треба швидко розрахуватися і тікати звідси. Я ніколи не бачила таких зелених очей... взагалі не бачила зелених очей. Можливо тому зараз я так в них вдивляюся і ніяковію ще більше. Але треба щось казати – Вибачте, мені треба йти. Дякую за компанію. – нарешті мені вдалося посміхнутися, але якось сумно... чомусь не хочу йти. Давно я не спілкувалася зі сторонніми людьми.

– Зачекайте, будь-ласка, ми ж з Вами останні 40 хвилин були сусідами, але навіть не познайомилися. Мене звати Олександр, можна просто Сашко. – сказав мій зеленоокий сусід, подаючи руку.

Дивний вираз обличчя: очі ніби перелякалися, а рот посміхається настільки привітно, що можна розтанути.

– Я Оля – ніяково посміхнувшись відповіла я.

– Дуже приємно! Ваші батьки дуже вдало підібрали ім'я, воно Вам пасує!

– Дякую, Ви примушуєте мене червоніти!

– Вам цей рум'янець дуже пасує.

Давно мені не було так соромно, а все що я можу зробити, це посміхнутися у відповідь. Треба розрахуватися і йти.

– Дякую! Офіціанте, розрахуйте мене, будь-ласка.

– Зачекайте, Олечко! – ух як він мене назвав, аж мурахи

по шкірі – Вам дійсно треба йти? Можливо я пригощу Вас
кавою і Ви розкажете мені про що ця книга?

– Я б із задоволенням, але вже стомилася тут сидіти.

І дійсно, я тільки зрозуміла, як в мене все тіло затерпле
і дуже хочеться пройтися. Чомусь посмішка з обличчя мого
сусіда зникла. Невже я йому подобаюсь. Тому що ці зелені
очі й лагідний голос поступово нівелюють моє бажання йти
від їх власника.

– Дозвольте мені вас провести?

– Так, якщо це зручно. – посміхнулася я. Ну й що, що він
не красень, мені приємно поспілкуватись з новою людиною,
це ж не означає, що в нас будуть якісь стосунки – зараз я ро-
зрахуюсь і можемо йти. – почервонівши продовжила я. Тим
більше вже темно, а завтра понеділок і рано вставати на ро-
боту.

– Я вже розрахувався, поки Ви були зайняті книгою.

– Дякую але це зайве – мене це приємно здивувало і дещо
обурило – не хочу бути винною.

– Що Ви!? – ніби вибачаючись заперечив він – Дозволь-
те мені побути джентльменом. Сучасні жінки настільки за-
хоплені здобуттям незалежності та феміністичними погля-
дами, що джентльмени, як вид чоловіків скоро вимруть. – з
посмішкою сказав мій новий знайомий.

Він любить жартувати. Мабуть хороший співрозмовник.

Сашко допоміг мені вдягти плащ і ми вийшли під дощ,
який я б і не помітила, як би такий люб'язний джентльмен

не відкрив мою парасольку.

– Оля, Ви знаєте, я народжений, щоб жити у Львові! – з гордістю повідомив Сашко.

– У чому ж це проявляється? – Відверто здивувалася я. Як в таку неприємну погоду можна мати чудовий настрій і бути таким щасливим.

– Я люблю дощ! – радісно відповів він – Точніше, я люблю дощ у цьому місті. Особливо у вечорі, коли людей у центрі практично немає, а мокра бруківка віддзеркалює світло вуличних ліхтарів та вікон затишних кав'ярень. Як би я був художником, то неодмінно намалював би порожню площу Ринок, з мокрою бруківкою і опалим жовтим листям і обов'язково трамвай. Єдине що рухалось би у цій картині.

А він романтик. Невже людина так може любити дощ, навіть, якщо це львівський дощ?

– Я теж люблю цю стару частину міста, але коли сухо. Не люблю дощ. Мені подобається тут рано-рано зранку, краще в неділю, коли сонце тільки піднялося, а людей ще дуже мало на вулицях.

– Бачу, Вам теж не подобається натовп. – Сашко посміхнувся і ми якісь час йшли мовчки, посміхаючись кожен своїй картині.

– Оля, а Вам в яку сторону? Щось я захопився і навіть не запитав куди вас провести. І змушую гуляти Вас під дощем.

– Дякую, Ви мене добре від нього сховали – посміхнулася я... зовсім забула про дощ – думаю, що на Петрушевича.

– Ви не знаєте, де залишили машину? – здивувався він.

– В мене немає машини, я громадському транспорті-ці-каві у нього запитання.

– Дійсно? – ніби не повіривши перепитав джентльмен, але чому це його так дивує? Невже всі їздять на машинах?

– Так – дивакуватий він... ніби з іншого світу – Хоча, не завжди. Коли тепло і сухо, то на велосипеді, хоча люблю пішки.

– Ви не перестаєте мене дивувати, Ольго! Я був впевнений, що дівчата, які читають паперові книжки зникли. А про дівчат, які люблять ходити пішки зовсім не чув. – розсміявся він... хочу що тут смішного? – А далеко Вам їхати?

– Новий Львів.

– Тоді може прогуляємося пішки? – запропонував зеленоокий кавалер.

– Ви серйозно? – цей чоловік ніби читає мої думки про те, не хочу поспішати до дому.

– Звичайно! Правда, я не дуже люблю ходити пішки, але дуже мені подобається Ваша компанія. Ще, хочу зробити Вам приємне.

– Дякую! Але не варто так жертвувати. – Мені стало просто смішно з цієї ситуації. Це ж безглуздя. Але я не проти. Так би йшла і йшла.

– Що Ви! Мені дійсно буде приємно з Вами пройтися. Ми таким чином ніби дійшли компромісу: Вам дощ, а мені йти пішки. Відверто кажучи я давно не ходив так далеко пішки. –

серйозно сказав він.

– А на чому Ви пересуваєтеся? – спробувала я побороти свою сором'язливість. – Хоча я можу здогадатися – на машині?

– Так, хоча коли сухо і тепло я більше люблю на мотоциклі.

– Ух ти! Любите швидкість?

– Дуже! Я б сказав шалено! Але я ніколи не поєдную швидкість з ризиком. Мій друг Міха завжди каже, що швидкість мене погубить, тому що я не насолоджуюся моментом.

– А я з ним згодна.

– Погубить? – допитливо подивився на мене Сашко.

– Ні. Моментом варто насолоджуватися – йому смішно, а я знову червонію.

Мій попутчик став дуже серйозним, невже мої слова його зачепили. Я не хотіла образити. І хто знає що той Міха мав на увазі. Якась важка пауза в розмові. Дивно, але ми вже підходимо до Зеленої. Цікаво, котра година. Хоча подивитися зараз це буде певно не ввічливо, тим більше телефон далеко в сумці.

Тут Олександр зупинився, встав навпроти мене, з дуже серйозним виразом обличчя. Зараз скаже, що йому пора йти і я піду далі сама. Щоб йому! І хто мене тягнув за язика з тим моментом.

– Олю, Ви праві! Моментом треба насолоджуватися, адже ніхто ж не знає що буде завтра. І наша прогулянка це саме та-

кий момент. Дозвольте мені перейти на «ти», та взяти Вашу руку. Мені буде дуже приємно, якщо Ви, теж мені казатимете «ти». – хух, я навіть дихання від хвилювання затримала.

– Так, звичайно! Давайте, давай на «ти». – Він знов посміхається, ніби і не було важкої перерви у розмові. Можливо так було лише для мене. Я занадто близько приймаю все до серця. Ми знайомі лише декілька годин, а я вже починаю мріяти про онуків. Аж смішно від цієї думки.

– Можна нарешті взнати про що ж та книга? – Я взяла його за руку і ми пішли далі. Напевно зі сторони ми виглядаємо як з попереднього століття: він несе парасольку над нею, а вона тримається за його руку.

– Якщо цікаво, то можу дати почитати. – спробувала пошуткувати я.

– Не повіриш, але мені цікаво послухати твою точку зору. Твій переказ.

– Навіть не знаю. Це звичайний роман про кохання.

– Щасливе?

– Не знаю.

– Як це? – мій супутник дуже здивувався.

– Відкритий фінал. – сумно відповіла я.

– Як я розумію! – знов він сміється.

Мені дуже цікаво чим займається цей чоловік. Спитати якось не зручно. Здається, що в ньому є загадка. А можливо мене просто зачаровують ці зелені очі. І знов я червонію. Все ж таки питаю.

– А чим ти займаєшся? – Ми задали це питання одночасно і обидва розсміялися.

– Дама перша.

– Розкажи, чим ти займаєшся? – Я б хотіла запитати це дивлячись на нього, але я і так вже червона.

– Я мав на увазі, що ти перша розкажеш, але ти хитріша ніж я думав – посміхнувся Сашко. Як приємно, коли в людини хороший настрій і посмішка практично не сходить з милого обличчя. – Я очолюю невеличку фірму по виготовленню канцтоварів та сувенірів. Точніше не зовсім очолюю, я старший партнер. І ще я люблю їздити на мотоциклах та сидіти в тому кафе, саме за тим столиком, який зайняла ти. Якось так. А ти чим займаєшся?

– В мене все набагато простіше: працюю в книгарні, і навчаюся заочно у ВНЗ. Дуже люблю читати і ходити в театр.

– Знов я здивований. Сучасні дівчата так люблять кіно, що й не знають про існування театру. А чому ти не їздиш на машині? – дивне запитання, невже він і правді думає, що всі їздять на машинах. Він що з іншої країни.

– Колись їздила, навіть отримала права, але моя нервова система занадто сильно страждала від їзди за кермом по Львову, тому я вирішила, що це не моє.

– Так, тут їздити за кермом задоволення не для слабкодушхих.

Ми вже пройшли басейн, і стало сумно, що дорога не без краю, тому що почало здаватися, ніби я можу так йти вічно:

мовчки... під руку з цим зеленооким чаклуном, забувши про дощ. Ми йшли, насолоджуючись прогулянкою і я дуже сподівалася, що це взаємно. Так добре, тихо, темно і спокійно... Ніхто не відволікає. Стоп! Я ніби проснулася від солодкого сну. Котра година і чому мій телефон жодного разу за вечір не подзвонив. На маму це не схоже. Зупинившись, я почала нишпорити в сумці у пошуках телефону, щоб взнати котра година і чому мовчить телефон. Де ж він?!

– Що сталося? – стурбовано запитав Сашко.

– Котра година?

– За двадцять десята.

– Ого! – Де ж цей телефон і чому мама не дзвонила, невже в неї щось сталося.

– Оля! – Сашко обережно взяв мене за плечі і зупинив пошуки телефону. – Що трапилось? Тобі терміново треба випити якісь ліки?

– Ні! Мені треба знайти телефон. Я не попередила маму, що не прийду на вечерю, забула про час, але вона чомусь не дзвонить. – Відповіла я і спробувала продовжити пошуку телефону, а він мене не відпустив, а підвів під світло ліхтаря.

– Можливо подзвониш з мого? Ось візьми, будь-ласка.

– Дякую! – Швидко взяла я телефон, але... як ним користуватись?! Напевне в мене на обличчі написане збентеження.

– Щось не так? – стурбовано спитав він. І знов я вся червона. Крім того, що як шалена нишпорию в сумці, я ще не

вмію користуватись сучасним телефоном. Якщо це телефон.
– Як набрати тут номер? – У безвиході все ж таки питаю я. Він сміється... як мило. Невже я одна не знаю як цим користуватися.

– Давай покажу. – намагаючись зупинити сміх, Сашко взяв телефон. – Ти дійсно не з цього світу. Ось тут набирай. – Олександр віддав мені телефон і почав дуже зацікавлено з посмішкою мене розглядати. – А батько не хвилюється?

– Він з нами вже давно не живе – автоматично відповіла я, набираючи номер.

Телефон я напевне залишила в кав'ярні. Що за дурна звичка викладати телефон на стіл. Мати напевне вже всім знайомим, родичам і друзям подзвонила. А якщо врахувати, що я ніколи не затримуюсь без попередження, то вона мабуть вже зателефонувала у всі морги та лікарні.

– Алло – після першого ж гудка я почула мамин голос.

– Мамо. Це я!

– Ольго! Що трапилось? – у маминому голосі я почула страх.

– Все добре! Я здається загубила телефон, а відповідно й годинника не маю – ніяковіючи під поглядом Сашка оправдовувалася я.

– Ти де? – з полегшенням запитала вона.

– Я йду до дому. Все добре. Я вже скоро буду.

– Ти хоч розумієш, як я хвилювалася? – почала кричати мама.

– Вибач, матуся. Я скоро буду.

– А звідки ти мені телефонуєш?

– Кажу ж, що загубила телефон. От попросила подзвонити, щоб ти не хвилювалася.

– Ольго, дома тебе чекає бесіда. – суворо повідомила вона.

– Знаю, мамо, скоро буду. Бувай!

– Чекаю.

Цікаво, що я розкажу мамі....

– Дякую за телефон. – я знову розчервонілася, адже мені довелося розмовляти з мамою при цьому зеленоокому джентльмені....

– Проблеми? – посміхаючись, але удавано серйозно запитав він.

– Я б так не сказала.... Хоча примусила мати дуже хвилюватися. Думаю мені варто поквапитись.

– Зачекай хвилику, будь-ласка. Мені треба подзвонити.

Цікаво куди він телефонує так терміново? Хоча, яке мені діло. Напевне викликає таксі, щоб їхати до дому, тому що ця історія з телефоном не на мою користь. І що за думки лізуть мені в голову? Я ж не хочу ніяких стосунків з цим чоловіком... чи хочу..?

– Рома, привіт. Мені потрібна зараз машина. Я де? За басейном Динамо. По дорозі до Нового Львова. І ще мені потрібен гарний букет квітів. Якщо знайдеш, то червоні троянди з білими орхідеями. .... Чекаю... Добре, 10 хвилин.

Напевне їде на побачення. Заздрю я тій жінці. Та що ж таке! Мене це не повинно хвилювати, тим більше розстроювати. Ми знайомі декілька годин і все. Треба прощатися і йти до дому, тому що мені неприємна думка, про його побачення. Що ж за дурниці в мене в голові? Він мені ніхто. Он їде маршрутка якась...

– Олександр, дякую за приємну прогулянку, але вже мушу бігти. Приємно було познайомитися. – Швидко промовила я.

– Зачекай! Ти куди? – Здивовано і вже без посмішки запитав Сашко.

– До дому. Йти ще довго, а мама хвилюється. Он як раз мій автобус. – прибрехала про причину я.

– Ні! Стій. – Олександр спіймав мою руку, коли я як раз зібралася голосувати. І автобус проїхав далі... Жах! Невже він не розуміє, що мені дійсно треба поспішати?

– Чудово! Тепер швидше не буде. – розсердившись сказала я.

– Я не зрозумів, чому ти зірвалася і тікаєш від мене. Я тебе образив? – стурбовано запитав він.

– Ні! Що ти! – я не знаю відповіді на його запитання... не образив, наче, але... – мені треба швидше йти до дому, щоб мама не хвилювалася. І тебе не хочу затримувати, в тебе ж напевне справи. – я знову червонію, а під ліхтарем це чудово видно.

– Зажди. – і чому він знову сміється? – Вибач, я не пояснив. Зараз приїде машина, щоб відвезти тебе до дому.

– Ні це зайве! – таке враження, що він знущується – Не хочу почувати себе винною. Я сама доберуся. Дякую.

– Стій! Я не розумію. Що тільки щойно змінилося? Ми йшли спілкувалися, а тут ти вже втікаєш від мене. Я щось не те сказав? – Судячи з виразу обличчя він і правда не розуміє.

– Саш, мені просто не зручно, що тобі довелося для мене викликати машину. Я не хочу бути нав'язливою. І порушувати твої плани на вечір. – спробувала пояснити я, дещо змінивши причину.

– Ти дійсно з цього часу? – Він став навпроти мене, так щоб світло падало мені на обличчя, легко взяв за підборіддя так, щоб бачити моє обличчя. А я думала ми приблизно одного зросту. – Ти почервоніла. Це так мило. – Він дивився на мене так, як батько на маленьку донечку. – В мене немає жодних планів на цей вечір, окрім як провести тебе до дому. Хоча вони дещо змінилися... – спокійним тоном як дитині пояснив він мені.

– От бачиш, все ж таки я краще поїду сама.

– Яка ж ти вперта. Просто я планував йти з тобою пішки аж до твого дому, а доведеться скоротити час і проїхати на машині решта шляху. Не треба примушувати твою маму хвилюватися і чекати. – посміхнувся Сашко. Тоді для кого ці квіти... не для моєї ж мами – І квіти ми їй подаруємо в знак вибачення, і щоб тебе не сварили – Закінчив він, ніби прочитавши мої думки.

– Думаю в неї виникне одразу безліч запитань. – розгуб-

лено сказала я.

– Я дам на них відповідь – абсолютно спокійно запевнив він мене... Ні! Що він придумав.

– Не треба. Я сама.

– Дозволь мені бути джентльменом. Он і машина. Куди їхати? – сказав зеленоокий джентльмен діловим тоном, вказавши на темну машину, яка щойно підїхала.

– На Литвиненка, одразу за зупинкою наліво.

Саша швидко поцілував мене у ніс, взяв за руку і провів до машини. Що це було? Моє обличчя ще ніколи не було таким червоним. Я не вірю, що от так одразу могла сподобалась чоловіку... приємному та заможному. Щось тут не так. Навіщо я сідаю в невідому машину, ну і що, що це БМВ, але звідки я знаю що в нього на думці? Чому ж не втекла? Зараз вже пізно. Я ніби кролик перед удавом... уся моя воля кудись зникла. Цей зеленоокий чоловік насправді чаклун. Якщо зі мною щось станеться, мама збожеволіє. Навіщо я йду з ним? Можливо даремно хвилююся. Тим більше я дзвонила мамі з телефону Сашка, якщо звісно номер визначився. Скільки всього в голові. Цей чоловік мене поцілував і навряд чи тепер зробить щось погане. Який дивний сьогодні день... стільки всього нового... зелені очі. Зараз не потрібно про це думати, подумаю коли буду сама. Тим більше ми вже приїхали.

– Спасибі за вечір, і за те, що провів до дому. На добраніч! – треба швидше втікати з зеленої пастки, яка дедалі більше затягує.

– Дивна наполегливість втекти від мене. Куди ти? – посміхнувся Олександр.

– Як куди? Ми ж приїхали і я йду до дому. – тільки б він не зупиняв мене.

– Звичайно, але я просто зобов'язаний передати тебе мамі у руки. До того ж ти забула, що в нас для неї є квіти. – вдавано серйозно сказав він. Ми знайомі лиш декілька годин, а він вже хоче знайомитися з моєю мамою. Ні. Ще не відомо як складуться наші стосунки, якщо складуться.

– Чи не здається тобі, що це вже занадто? – дещо роздратовано та перелякано запитала я цього.

– Що саме?

– Занадто рано знайомитись з батьками – задумався, можливо передумав.

– Мені треба вибачитись за твоє запізнення.

– А тобі не здається, що мама просто може бути не готова до чийогось візиту в такий пізній час?

– Я і не подумав, ти їй скажеш, а я почекаю за дверима, поки не покличеш – знайшов вихід діловий чоловік.

– Чому ти такий впертий? Зі своїми батьками теж зібрався мене знайомити? – у розпачу запитала я.... судячи з виразу обличчя, я щось не те сказала. Ну і хто мене за язик тягнув?

– Ні. Ніколи.... Вони померли... – тихо і спокійно відповів Сашко.

– Вибач – хто ж мене за язика тягнув?

– Але з тіткою обов'язково. – додав він з посмішкою...

здається настрій зіпсувати йому неможливо – Йдемо вже.

Мама була вбрана так, ніби кудись йшла або тільки прийшла до дому. Напевне вона збиралася йти мене шукати, тому що інакшого пояснення її «бойової готовності» в мене просто немає. Тепер вже точно доведеться знайомити Олександра з мамою, він же не відчепиться. Це ж треба було познайомитися з таким джентльменом, щоб хотіти аби мама була без настрою приймати зараз гостей, але... Як би скоротити це знайомство до декількох хвилин, а потім уникнути бесіди з мамою... йти спати, хоч і без вечері. Тоді мати не буде розпитувати, а я до завтра поміркую що розказати.

– Мамо! Я прийшла! – після глибокого вдиху промовила я.

– Нарешті! Розказуй...

– Я не сама – швидко перебила я її. Вираз маминого обличчя після почутого мені подобається. Вона навіть уявити не може, що я з хлопцем, з яким тільки познайомилася. – Саша! Проходь, будь-ласка.

– Доброго вечора! – сказав посміхаючись Сашко та вручив мамі квіти – Це Вам.

– Добрий вечір! – ледь чути відповіла матуся.

– Мамо, це Олександр, Саша це моя мама – Олена Вікторівна.

– Дуже приємно, з Вами познайомитися! – Відповів Сашко, а мама просто посміхнулася у відповідь. Чудово! У мамі немає слів. Треба скористатися моментом і тікати в кімнату

спати. Хоча щось захопити з собою поїсти не завадить. Треба щоб Сашко попросився... – Олена Вікторівно, вибачте, що затримав Олю.

– Все нормально. Проходьте, будь-ласка – мама відповіла розгублено, але з посмішкою.

– Ні. Спасибі. Вже пізно. На добраніч! – ввічливо сказав зеленоокий джентльмен.

– На добраніч. – автоматично відповіла мама, переводячи погляд з Сашка на мене.

– Оля, ти ж не забудеш повечеряти? – Так само ввічливо звернувся він до мене. Просто чудово – тепер я не зможу уникнути розмови з мамою...

– Не забуду На добраніч. – офіційно відповіла я. Хто його тягнув за язика?

Мій зеленоокий джентльмен пішов. Як би не букет у маминих руках, я б подумала, що все це мені примарилось. Дивний день. Дуже дивний. Ох.... Зараз треба залишитися самій на деякий час, щоб спробувати збагнути все.

– Оля, хто це? – нарешті запитала вона.

– Ой. Мамусь, давай завтра. Я хочу їсти і спати. – спробувала уникнути я розмови.

– Ні. Ти мусиш мені розповісти. – безапеляційним тоном повідомила мама – Тебе ніколи і ніхто не проводжав, та ти ні з ким не зустрічалася, ні про кого не казала, а тут....з тобою приходить дуже ввічливий юнак.... дарує мені цей чудовий букет. Дівчино, мені потрібні пояснення!

— Мамо, так і нема чого пояснювати. — довелося сказати мені — Зайшла в кафе перечекати дощ, він до мене підсів, а потім провів до дому. Пішки. Давай завтра. Будь-ласочка, мамуля.

— На добраніч — ображено сказала вона і пішла за вазою для квітів.

— Не ображайся, будь-ласка. Я тобі все розкажу. Чесно-чесно. Просто дійсно очі злипаються. На добраніч.

Швидко повечерявши, я закрилася у своїй кімнаті. Тиша, спокій, я сама... не хочеться вмикати музику. Де ж думки, емоції, на які я чекаю та яких боюся, ті, що не дадуть думати і спати. Навіть не сподіваюся швидко заснути... Хіба можна після такого насиченого і дивного дня спокійно заснути? Ох ці зелені очі... Тільки б не закохатися. Ми бачились один раз, знайомі один день і буде величезною помилкою сподіватися на щось більше. Та і на що сподіватися? Напевне більше ніколи й не побачимося... Чому він поцілував мене в ніс? Це було так мило... Мені просто хочеться йти поруч...

Тієї ночі я заснула швидко, навіть не встигла щось обдумати. Не бачила жодного сну. А прокинулася з твердим рішенням зайти в обід або після роботи в кав'ярню та забрати свій телефон. Можливо варто написати зеленоокому джентльмену смс з подякою за вечір? В мамі ж номер зберігся сподіваюсь. Чи не варто цього робити... Втекла я на роботу ще до того, як прокинулася мама, тому до вечора про відверту розмову з матусею можна не думати.

Я дуже люблю свою роботу. Ця маленька книгарня саме те місце, де б я, напевне, хотіла працювати завжди. Тут тільки книги, немає контурних карт, навчальних зошитів, відповідей на завдання та всіх інших супутніх дрібниць... Але як би сильно я не була захоплена своєю роботою, цей понеділок буде тягтися безкінечно, тому що я з нетерпінням чекаю закінчення робочого дня. Можливо я все ж таки наважуся надіслати Сашкові повідомлення. Як повільно спливають хвилини, ще й майже немає покупців. Кожного відкриття дверей я чекаю з нетерпінням, сподіваючись, що це швидше наблизить мене до кінця робочого дня.

Мої думки весь час повертаються до тих зелених очей і прогулянки під дощем, який навіть почав мені подобатися. Чому коли наказуєш собі про щось не думати, думаєш саме про це..? Коли виганяла думки про вчорашній день з голо-

ви, вони наполегливіше туди лізли. Я пообіцяла собі, ні на що розраховувати, і не сподіватися. Але це важко, коли чаклунські зелені очі наче переслідують усюди. І ще музика... чому сьогодні Андрій обрав романтичні рок композиції?

Ні! Це не дає мені спокою. Треба написати повідомлення, хоч щось про вчорашню зустріч і буде те, що буде. Лишилося повернути свій телефон... Я не буду чекати вечора. Людей мало. Я в обідню перерву збігаю в ту кав'ярню. Не так це і далеко. Сподіваюся мій телефон там.

– Андрій, ти не проти, якщо я вийду на обід? Мені потрібна година. – запитала я менеджера.

– Добре. Людей сьогодні мало. Я сам впораюсь. – відповів він.

– Дякую.

Десь в глибині душі я сподівалася, що станеться диво, і зеленоокий джентльмен прийде до мене на роботу, щоб побажати доброго ранку.... чи дня... просто прийде. Що ж не все, про що пишуть в романах про кохання правда... дива не сталося – ніхто не прийшов. Треба самій щось робити! Чому я про це знову і знову думаю?

Знову дощ. Всі з парасольками і лише я вирішила, що буду швидше ніж дощ. З магазину я вилетіла як очманіла, тому що години часу мені може й не вистачити, якщо не бігти. Дивлячись не перед собою, а під ноги, щоб дощ не падав на обличчя я дуже боляче об щось вдарилась. Вірніше я на щось налетіла, а потім сіла в калюжу.

– АЙ! Чудово! – Це ж треба таке... Телефон почекає до вечора... Якщо я врізалась в людину, то нехай це буде Диво з зеленими очима.

– Дівчино, що ж Ви не дивитесь куди йдете?! Так і вбитись недовго, а ще й когось прибити можете так. – сказав чоловічий голос і я побачила руку, яку мені подали... але дива не сталося, життя це не книга і чудовий принц не з'явиться, хоча обличчя хлопця мені знайоме.

– Вибачте.

– Стривайте! Ви Ольга? – засяяв він.

– Так. – здивувалася я.

– Мене звуть Сергій. Я приніс Вам Ваш телефон. – посміхаючись хлопець дістав з кишені пакет... Це ж треба... яким це дивом?

– Дякую! Але як..? Звідки він у Вас?

– Я адміністратор у кав'ярні. Ви вчора забули в нас телефон. А сьогодні зранку нам подзвонили і розказали хто власник і де шукати.

– Дуже дякую. Я як раз йшла за телефоном до Вас. – розгублено бурмотіла я – Хто ж Вам дзвонив?

– Власних кав'ярні – Іван Володимирович.

– Дякую. Дуже дякую – зраділа я телефону.

– Ви не забилися? – ввічливо запитав Сергій.

– Ні. Тільки сіла в калюжу – розсміялася я – зараз все просушу.

– Вибачте мені.

– Ні, що Ви?! Наступного разу буду дивитися поперед себе. Добре, що налетіла на Вас, а не на машину. Дякую за телефон. До побачення. – я поспішила повернутися у книгарню.

– До побачення!

Добре, що я не встигла далеко відійти від роботи, тут є опалення та форма. Тому до кінця робочого дня мій одяг висохне. В моїй голові з'явилася ще одна думка, а точніше завдання: з'ясувати хто такий Іван Володимирович і звідки він мене знає. Можливо це один з наших клієнтів і вчора теж був у тій кав'ярні. А може це друг Сашка... Навряд – див не буває. Та мій новий знайомий не знає де саме я працюю... Досить видавати бажане за дійсне. Немає принципів, марно чекати дива. Треба буде написати повідомлення з подякою за вечір.

Андрій не знає хто такий Іван Вікторович. Але у власника книгарні є знайомий Іван, просто Андрій не знає як його по-батькові. От і все стало на місця, і я навіть знаю як виглядає цей чоловік. При зустрічі треба буде подякувати.

Моє бажання забрати телефон підкріплювалося ще й надією на те, що Сашко дзвонив або писав. Даремно... Слід було здогадатися, що крім мами мені ніхто не дзвонив. Певно її 53 пропущені дзвінки дістали всіх відвідувачів і персонал кав'ярні.

А власне на що я сподіваюсь? Він мені не подзвонить. Навіщо я чекаю? Навіщо надумую собі ефектну появу зелено-

окого принца? Так! Він мене зачепив, але навряд чи ми ще зустрінемось.

І чим більше я думала про те, що Сашко не подзвонить, тим сильніше хотіла зробити хоч щось, щоб побачити його ще раз, розуміючи, що немає змісту щось робити. Однозначно, не можна читати так багато книг про кохання, вони ніколи не відповідають дійсності. Я скоро збожеволію, уявляючи нашу зустріч або дзвінок. Весь день намагалася не думати про нового знайомого, тому думала ще більше; намагалася придумати звичайну подяку в смс, але мені постійно здавалося, що це буде виглядати смішно. Нарешті, після 18-ї я наважилась: «Мама просила подякувати за квіти. І спасибі за прогулянку. Оля».

Як я чекала відповідь! Я так давно нічого не чекала. Йшли хвилини і нічого... Хоч би відповів «немає за що»... Теж мені джентльмен. Пройшла година – телефон мовчав. Навіщо я про нього весь час думаю? В нас не може бути нічого – Сашко тільки провів мене до дому і все. Може в нього щось сталося? Напевне він просто одружений. Нехай ця моя думка і завершить міркування про зеленоокого принца. Яка ж я наївна... Під кінець робочого дня голова гула... чому я не можу не думати про нього?! З роботи я йшла в жакливному настрою: мені просто хотілося сховатися, поплакати, щоб мене ніхто не помічав.... Вперше за довгий час я вирішила послухати музику у навушниках голосно (зазвичай я дуже бережу слух), тим самим сховавшись від усіх. Найкраще під

мій настій підійшов новий альбом Стінга²

---

² Sting – The Last Ship

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.